

TÜRK KAMUOYUNUN KIBRIS DUYARLILIĞI TÖRPÜLENMEK İSTENİYOR..

Kıbrıs sorununda kamuoyu üzerindeki dış faktörler

YRD.DOÇ.DR. MEHMET ÖZDEMİR

*Bir ülkedeyiz; boy demeden en yetişir
Yalnız, dile sen: her ne dilerse yetişir;
"Olsun!" dediğin, inan ki çok bekletmez:
Kıbrıs'ta yemiş, çiçekten erken yetişir.*

Arif Nihat Asya

Giriş

Kıbrıs'lı Türk ünlü şairi Asil Nadir'in 4 Mayıs 1993 tarihinde maceralı bir şekilde Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ne kaçmasıyla birlikte, Kıbrıs yine gazetelerimizde manşet olmuştur. Esasen Kıbrıs Sorunu, Türkiye'nin gündeminden hiç çıkmamış, ancak şon zamanlarda Kıbrıs'la ilgili milli duyarlılığın zaafa uğratılabilmesi için basın ve televizyonda somut bir akım başlatılmıştır. Özellikle bazı köşe yazarları ve bazı özel televizyonlar; 1980'den itibaren nesillerin diğer yargılamalar meydana getirilmek istenilen değişim paralelinde, meseleyi çok basit ve temelinden uzaklaştırarak sunmak istemektedirler.

Kıbrıs konusu, Türk kamuoyu için sanıldığı gibi da ötesinde önem taşımaktadır. Kıbrıs'ta ve Türkiye'de belirli nesiller, milli şuur ve milli heyecanla Kıbrıs yoluyla buluşmuşlardır. Türk toplumuna ve Türk kamuoyuna rağmen Kıbrıs'la ilgili bir netice çıkarmak mümkün görünmemektedir. Bunun bir tek yolu vardır, Kıbrıs karizmasını ortadan kaldırmak. Yani özellikle Türkiye kamuoyundaki Kıbrıs imajını değiştirmek veya en azından eski duyurluluğundan uzaklaştırmak.

İşte bunun için Kuzey Kıbrıs ufak bir toplum parçası; burada yaşayan insanlar da birbirleriyle didişip duran, aslında hepsi Türkiye'nin ekonomik imkânlarını tüketen bir toplum olarak gösterilmek istenmektedir. Yani, Kıbrıs'ın Türkiye'nin hayati bir parçası olduğu gözden kaçırılmak istenmektedir.

Bırakalım Kıbrıs'ın manevi değerini bir tarafa, Kıbrıs Türkiye'nin hayati bir parçasıdır. Çanakkale, İstanbul için neyse, Kıbrıs'ta Türkiye'nin Güneydoğu Akdeniz'e nefes borusudur. Nefes borusu tarifli, ABD eski başkanlarından Eisenhower'ın tabiridir. İkinci Dünya

Savaşı hakkındaki kitabında "The Cabynch of Turkey" demektedir. Emekli büyükelçi Dr. Nuri Eren, bu tarifi Eisenhower'ın kendi ağzından 1951 yılında duyduğunu yazmaktadır (Eren, 1993).

Kıbrıs meselesini yalnızca Kıbrıs'da yaşayan iki toplum açısından ele almak, Kıbrıs sorununun Türkiye için en kritik duruma sokulması demektir. Çünkü Kıbrıs'ta ayağımızı sağlam tutabilmemiz, Türk Kıbrıs'ını Türkiye'nin geo-stratejik bir parçası olarak korumamıza bağlıdır. Londra-Zürih anlaşmalarında Rumların yaklaşık yediyüzbin nüfusuna karşılık adada yüzbin Türkün yaşadığını Yunanistan bilmiyor muydu? Yedide bir nüfusa karşı, üçte bir hak almamızı sağlayan tez ve hareket neydi?

İşte bu ve buna benzer Kıbrıs'la ilgili pek çok gerçek kamuoyundan kaçınılmaya çalışılmaktadır. Adeta yeni baştan bir Kıbrıs senaryosu yazılmaktadır. Bu senaryoda her şey istedikleri gibi yerleştirilecektir. Bu senaryonun uygulanması için tek engel vardır: Türk kamuoyu...

Hesaplar Türk kamuoyunun değiştirilmesi üzerine yapılmaktadır. Biz bu yazımızda şimdiye kadar varlığı bilindiği halde, değişilmesi tabu gibi görülen bazı noktalara satır başı açmaya çalışıyoruz.

Sorunu net olarak ortaya koyabilmek

Kıbrıs konusuyla ilgili tartışırken, karşılarımız hep bizi ve bizim gibi düşünenleri "duygusal" olmakla suçlamaktadırlar. Bir kere duygusal olmak suç değil, insanın insan olmasından kaynaklanan bir erdemdir. Duygusalığı hakir görmek ve göstermek de oyunun bir parçasıdır. Duygusal olmayan insan idealist ola-

maz. Milli duygusu ve milli şurardan uzaklaşan toplumlar, millet olma niteliklerinden de uzaklaşırlar. Sosyolojinin ülkemizdeki kurucusu Ziya Gökalp, "Mefkûresiz fertler hodkâm ve menfaatperest, ümitsiz ve bedbin, imansız ve korkaktırlar. Mefkûresiz devletler her an kopabilecek bir kıyameti beklerler" der.

KÖKSAV (Kök Sosyal ve Stratejik Araştırmalar Vakfı)'nın 21 Aralık 1991 tarihinde Ankara'da düzenlediği "Bir Devletin Doğuşu: Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" sempozyumunda konuşmacı olarak biz de davetliydik. Sempozyumda Roma Üniversitesi'nden Prof. Avv. Augusto Sinagra'da "KKTC 15.11.1983 Anayasası ve Değerlendirilmesi" konusunda bir tebliğ verdi.

Öğle yemeğinde Prof. Avv. Augusto Sinagra Atina televizyonunda seyrettiği bir programdan bahsettiler. TV programında ilkokul öğrencilerine bir papaz konuşma yapmaktadır. Konuşmasının sonunda papaz sorar:

— Büyük Bizans İmparatorluğu'nu kim yıktı?

İlkokul öğrencilerinden cevap: Türkler!..

— Kiliselerimizi kim yıktı?

— Türkler!..

— Bizi yıllarca kim sömürdü?

— Türkler!..

— Kıbrıs'ı kim işgal etti?

— Türkler!..

— Meryem Ana'yı kim öldürdü?

— Türkler!..

Sayın İtalyan profesörün anlattığı "İkra" değildir. TV programıdır. İşte, Kıbrıs konusunda karşımızdaki zihniyet budur.

Bu zihniyet Yunanlılar'da ve yandaşlarında hiç değişmez. İlkokul çocuğundan papazına, askerinden devlet başkanına kadar hakim olan düşünce Türk düşmanlığı ve Megala İdea'dır.

Kıbrıs Şavaşı'mızın ilk günlerinde, 23 Temmuz 1973'de Yunan Cuntası çöktü. Eski başbakanlardan Karamanlis 24 Temmuz'da Paris'ten Atina'ya gelerek, yeni hükümeti kurmakla görevlendirildi! Karamanlis bize mutedil diye

tanıtılır. Oysa Karamanlis göreve başlar başlamaz, Türkiye'ye savaş ilan etmek ve Türk kuvvetleri ile Kıbrıs'ta ve mecburiyet olursa başka cephelerde de karşılaşmak istedi! Ancak Atina'da toplanan Savaş Konseyi'nde ordu komutanları, uzak bir mesafe olan Kıbrıs'ta savaş yapmak için Yunan Silahlı Kuvvetleri'nin yeterli hazırlığı bulunmadığını ve aynı zamanda da açıkta kalan Ege Adaları'nı savunmanın mümkün olamayacağını bildirdiler. bunun üzerine, müthiş sinirlenen Karamanlis, Kıbrıs'ta ateşkesi kabul etti ve ertesi günü de Yunanistan'ı NATO'nun askeri kanadından çıkardı NATO Türkiye'yi durduramadı diye! (Mütecimler 1990: 280).

Demek ki düşmanın ılımlısı ılımsız yok. Karamanlis de Samson da Türklere karşı aynı duygu ve düşüncelere sahipler. Ayrılık varsa, ayrıntılardadır..

Gerçeği Türk kamuoyundan kaçırmanın yolu

Kıbrıs meselesi Türk kamuoyunu en fazla meşgul eden konulardan biridir. Özellikle, a-şağı yukarı kırk yıldır, gündemimizin ilk sıralarını Kıbrıs sorunu teşkil etmiştir. Öyle ki hepimizin belleğinde bu konuyla ilgili çeşitli hatıralarımız mevcuttur. Kıbrıs sorununun kamuoyuna etkisindeki dış faktörlere geçmeden önce, kamuoyumuzun Kıbrıs Davası ile ilgili tepkilerinden "maşeri şuur"undan bahsetmekte fayda vardır. Gerçekten de Türk kamuoyu hiçbir meselede Kıbrıs davamızda olduğu kadar ortaklaşa bir tavır içerisine girmemiştir. Zannederim ki, Kıbrıs hareketimizdeki başarımız, ordumuzun olduğu kadar, bu millî beraberliğimizin de bir neticesidir. Ve düşman ordumuzu karşısına almadan, Kıbrıs konusundaki beraberliğimizi en hasım unsur olarak tesbit etmiştir.

Kıbrıs Türk kamuoyunda nasıl canlı tutuldu?

Bundan kırkçü yıl önce, 1950 yılının henüz ilk gününde Kıbrıs Türklere baskılar artmıştı. Yunan gazeteleri de olayları belirli bir istikamete yöneltmek çabası içerisindediler. Özellikle gazetelerin birinci sayfalarında çıkan yazı ve karikatürlerle, Türkiye'de hükümetin değişmesinden de istifade ederek, millî ideallerini gerçekleştirme plânının önemli adımlarını atmaya başladılar.

Bu girişim Türk kamuoyunda hemen tepkisini buldu. Bir zamanlar millî meseleler etrafında ve millî menfaatlerde birleşen toplumun en dinamik kesimi olan gençlik, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana ve Mersin'de yaptıkları mitinglerde Kıbrıs'ın Türkün olduğunu ve Türk kalacağını zamanında hatırlattı (Darendelioğlu 1968: 215).

Türk kamuoyu hiçbir melesede Kıbrıs davamızda olduğu kadar ortaklaşa bir tavır içerisine girmemiştir. Zannederim ki, Kıbrıs hareketimizdeki başarımız, ordumuzun olduğu kadar, bu millî beraberliğimizin de bir neticesidir. Ve düşman ordumuzu karşısına almadan, Kıbrıs konusundaki beraberliğimizi en hasım unsur olarak tesbit etmiştir.

Bu arada, Kıbrıs davasını kamuoyuna iletmek ve benimsetmek amacıyla; Kıbrıs doğumlu Türklere birlikte Türkiye'nin her köşesinde çeşitli dernekler kurulmaya başlandı.

- Bu cemiyetlerden birinin adı "Kıbrıs Türk Kültür ve Yardım Cemiyeti" idi. Başkanlığına Prof. Dr. Derviş Mamızade getirilmişti.

- Bir diğer kuruluşun adı da Kıbrıs Okullarından Yetişenler Cemiyeti" idi.

- En faal ve hareketli ise "Kıbrıs Koruma Cemiyeti" idi. Avukat Nevzat Karagil'in başkanlığında çalışan cemiyet, 1950 yılının başında yayınladıkları bildiri ile Kıbrıs hakkındaki görüşlerini açıklamışlardı. Kıbrıs hakkındaki görüşlerini kısaca şöyle özetlemek mümkündür. "Dünyanın büyük bir buhrana doğru gittiği şu sıralarda Kıbrıs'da buhranın zail olmasından sonra Kıbrıs adasının tarihi varlığı olan Türkiye'ye iade edilmesini, Türkiye'nin hayati varlığı, Yakın ve Ortadoğu'da sulh ve sükûnün devamı bakımından zaruribuluyoruz (Yeşilada 1950).

Millî Türk Talebe Birliği, üniversite öğrencilerinin kurmuş oldukları konfederasyon tipinde bir dernek olmakla birlikte, yakın tarihimiz içerisinde millî meselerimize duyarlılığı, teşhislerindeki isabeti, tesbitlerini kamuoyuna aksettirmekteki başarısıyla, millî tarihimiz içerisinde müstesna bir yere sahiptir. Tabii, Kıbrıs davamızda da büyük önemi ve çok öğünç verici bir konumu olmuştur. İşte bu Millî Türk Talebe Birliği, 15 Ocak 1950 tarihinde Eminönü öğrenci lokalinde bir toplantı tertipledi. Büyük ve diri bir gençlik kitlesine ilk defa Kıbrıs'tan gelen, Kıbrıs Türklerinin lideri Dr. Fazıl Küçük hitap etti. "Kıbrıs Türkünün her çeşit karar ve mütecevaz düşünceye karşı ayakta olduğunu" ifade etti. Ertesi gün de, 16 Ocak 1950 Pazartesi, üniversite kapısı önünde başlayan nümayiş, Taksim'de sona erdi, halkın büyük desteğini gördü. Ertesi gün de Ankara'da miting düzenlendi.

Kıbrıs konusuyla ilgili toplumsal gösteriler 1950-1960 arası sürer gider.

Burada hakkını vermek gerekir ki, Kıbrıs davamızı uluslararası platformda, diplomasi hayatımızda eşi az görülür bir başarıyla çözümlenmeye çalışan Menderes-Zorlu ikilisinin, ülke içinde meseleyi canlı tutabilmek için kamuoyunda destekledikleri iç dinamizim, Zurich ve Londra anlaşmalarının manevi mimarı olmuştur. (Ne yazık ki, ikisinin adına Kıbrıs'da bir

sokak dahi yok). Kıbrıs'ta Şubat 1958'den sonra tedhişçilik tekrar başlamıştır.

Türk kamuoyunun muhteşem dinamizmi: Kıbrıs mitingleri

Türkiye'de de heyecan doruğa yükselmiş, 8 Haziran 1958'de İstanbul'da, İstanbul Üniversitesi Talebe Birliği tarafından düzenlenen mitingte 300.000 kişi katılmıştır.

- 12 Haziran 1958'de Ankara'da, Anıtkabir'de büyük bir miting yapılmıştır. Bu mitingte katılan 200.000 kişinin arasında Kıbrıs'tan gelen Dr. Fazıl Küçük de vardı. Küçük'e bu mitingte sembol olarak bayrak, kur'an ve kılıç armağan edilmiş, coşkunun boyutu giderek genişlemeye başlamıştır.

- 14 Haziran 1958'de Antakya ve Kayseri'de Kıbrıs için mitingler yapılmıştır.

- 15 Haziran 1958'de Adana ve İzmir'de mitingler yapılmıştır. İzmir mitingine 300.000 kişi katılmıştır.

Türkiye'nin her tarafında Kıbrıs için mitingler düzenlenirken, Yunanistan'da İzmir NOTA karargahında bulunan subay ve erlerini geri çekmiştir.

- 17 Haziran 1958'de 50.000 kişinin katılımı ile Erzurum'da büyük bir miting düzenlenmiştir.

- 19 Haziran 1958'de Antalya, Elazığ ve Samsun'da mitingler tertiplenmiştir. Samsun mitingine bütün Karadeniz bölgesinden gelen 200.000'den fazla kişi katılmıştır.

- 21 Haziran 1958'de Eskişehir ve Maraş'ta mitingler düzenlenmiştir.

- 22 Haziran 1958'de Konya, Bursa ve İskenderun'da mitingler düzenlenmiştir.

- 22 Haziran 1958'de Konya, Bursa ve İskenderun'da mitingler yapılmıştır. Konya mitingine 150.000, Bursa mitingine 100.000, İskenderun mitingine 70.000 kişi katılmıştır.

- 23 Haziran 1958'de Kastamonu,

- 24 Haziran 1958'de Kars,

- 25 Haziran 1958'de Çorum, Sivas ve Bingöl,

- 26 Haziran 1958'de Niğde, Ordu, Tokat ve Afyon,

- 27 Haziran'da Aydın,

- 2 Temmuz'da Çankırı,

- 5 Temmuz'da Adapazarı ve Urfa,

- 6 Temmuz'da Çanakkale, Zonguldak,

Uşak, Diyarbakır ve Hakkari'de mitingler yapılmıştır.

Sivas mitinginde 70.000, Afyon mitinginde 60.000, Adapazarı mitinginde 100.000, Zonguldak mitinginde de 50.000 kişi katılmıştır.

13 Temmuz 1958 tarihli Hürriyet gazetesine göre; 8 Haziran'dan bu tarihe kadar Türkiye'de Kıbrıs için 43 miting ve 10 kapalı salon toplantısı yapılmıştır.

O tarihlerde Türkiye'nin nüfusu 26 milyon civarındadır.

Bu mitinglerin çoğu Türkiye radyoları tarafından naklen yayınlanmıştır.

4 Temmuz 1958 tarihinden itibaren de Ankara Radyosu'na 15 dakikalık "Kıbrıs Saati" programı konulmuştur.

İşte Kıbrıs'la ilgili zamanın kamuoyu budur ve elbetteki bu kamuoyunun yansımaları için hükümet üzerine düşeni yapmıştır. Takdirle ve minnetle karşılız. Çünkü o hareketler yalnızca Kıbrıs davasının belli bir çözüme kavuşmasını sağlamakla kalmamış, aynı zamanda o yıllarda çocuk yaşında olan bir neslin de milli şuur ve duygularının gelişmesine vesile olmuş, milliyetçilik heyecanımızın tomurcuklanmasına sebep olmuştur.

Kıbrıs Harekatından sonra "İblis" görevlendiriliyor..

Türk tarihinde sıkça rastladığımız İblis, Kıbrıs davamızda da rolünü oynamıştır.

Kamuoyunu etkilemek için elinden geleni yapmıştır.

Özellikle Kıbrıs Savaşı'ndan sonra, daha önce bahsettiğimiz gibi, ordumuzun en büyük desteği olan Türk kamuoyundaki Kıbrıs'la ilgili duyarlılık, coşkunluk, birlik ve beraberliğimizi zedeleyebilecek için var gücüyle 5. kol faaliyetlerine girişmiştir.

Bu faaliyet iki yönde gelişmiştir.

1- Türkiye Türklerini Kıbrıslı Türklerden soğutmak.

2- Kıbrıs Türklerini Türkiye Türklerinden soğutmak.

Oyun dört yönden geliştirilmiştir.

1- Uluslararası Yunan propagandası ve gizli servisleri.

2- Uluslararası komünizm ve Batı emperyalizmi, yerli işbirlikçileri.

3- Türkiye'nin Kıbrıs'a çıkmasıyla ürken, halâ kafası, Türk korkusuyla dolu ve hesaplarında Türkiye'yi kendi planlarında tesbit etmiş oldukları rol dışında görmek istemeyen devletler. (Tabii bunların arasında İslam devletleri).

4- Ve yine tabii kendi budala ve budalalıklarımız.

Bu güçler her zaman Kıbrıs Türk kamuoyuna ve Türkiye kamuoyuna tesir etmeye ça-

Kuzey Kıbrıs ufak bir toprak parçası; burada yaşayan insanlar da birbirleriyle didişip duran, aslında hepsi Türkiye'nin ekonomik imkânlarını tüketen bir toplum olarak gösterilmek istenmektedir. Yani, Kıbrıs'ın Türkiye'nin hayati bir parçası olduğu gözden kaçırılmak istenmektedir.

lışmışlardır. Bunun için çeşitli ajitasyonlar da denemişlerdir.

Bunun tipik bir örneği 1962 yılında yaşanmıştır.

Kıbrıs'ta "Cumhuriyet" adına bir dergi yayınlanmaya başlamıştır. Bu dergide Ahmet Muzaffer Gürkan ve Ayhan Hikmet Küçük-Denktaş rejimine şiddetle hücum ediyorlardı. Kıbrıs Türklerinin bu iki kadim liderini hırsızlıkla itham ediyorlardı (Bugün yaptıkları gibi). Ayrıca, Rumlarla yakınlaşma ve dostluk kurma yoluna gidilmesini ısrarla tavsiye ediyorlardı. Bu sonuncu nokta mühimdi ve çok dikkati çekiciydi. Türk cemaati, düşmanı Rumlara karşı keskin cephe almış ve onlarla bir ölüm-kalım mücadelesine girmiş iken, bu Cumhuriyet Dergisi hem Türkleri uyuşturucu neşriyat yapıyor, hem de üstelik Rumları sık sık haklı çıkarıyordu. Bu hal, Küçük ve Denktaş alehtarlığından da başka bir şeydi. Bu doğrudan doğruya Milli Mücadele'ye ihnettir. Rumlar da sık sık bu dergiyi ve onları çıkarınları övüyorlardı. Üstelik Türklerin arasında okuyucusu az olan bu dergi, Rumların yardımı ile yaşıyordu.

Daha sonra Rumlar iki Türk camiiini bombaladılar. Sonra da bu camileri bir hadise çıkarmak için bizzat Türklerin bombalamış olduklarını iddia etmeye başladılar. Bilhassa EOKA'cı İçişleri Bakanı bu isnadı yaymaya çalıştı. Özellikle dış dünyada kendilerini haklı çıkartmak çabası içerisindeydiler.

Cumhuriyet Dergisi'nin tutumu bundan sonra büsbütün garipleşti. Bu dergide camileri bombalayanların Türkler olduğunu ima etmeye başladı. Hatta son sayısında bunu yapan Türklerin adlarını ileriki sayısında açıklayacağını bildirdi.

Bu yazıdan hemen sonra ikisi de öldürüldü.

Her iki öldürme olayı aynı gecede yapıldı. Ahmet Muzaffer Gürkan evinin önünde park etmiş durumdaki otomobilin içinde otomatik silahlarla vurulmuş halde bulundu.

Ayhan Hikmet ise aynı gece saat 1.45'de öldürüldü. Geceleyin evine giren maskeli iki şahis onu yatağında av tüfeği ile öldürdü.

Elbette ki Rumlar derhal ve şiddetle Küçük ve Denktaş'ı itham ettiler. Onların öldürtüğüne muhakkak saydıracak bir hava estirmeye gayret ettiler. Bunda hayli başarı kazandılar.

Makarios hemen hemen açıkça Küçük ve Denktaş'ı itham eden bir demeç yayınladı. Cına yetten güdülen gayenin "Rumlarla Türklerin işbirliği ve ahenk içinde bir arada var olmasını

isteyen ve ekstremist unsurların siyasetini takbih eden Türk vatandaşlarını korkutmak ve imha etmek" olduğunu iddia etti. Küçük ve Denktaş da demeçler yayınlayarak suikastları kınadılar.

Bu olay gerçekte Rumların kendi yaptıkları faaliyeti Türklere yıkmak için düzenlenmiş bir tirtiptir (Milliyol: 11 Mayıs 1962, ss. 8-9).

Rum tertipleri ve amaçları

Bu tertibin bir başka benzeri de "Kanlı Noel" olarak adlandırılan Kıbrıs'da Türk kıyımının gerekçesi olarak gösterilmiştir. Rumlar, 4 Aralık 1963 günü Lefkoşe'nin Baf kapısı yoresinde dikilmiş EOKA'cı Markos Dragos'un heykelinin kaidesine bir bomba koyup patlattırdı. Polisin işe karışmasından iki saat sonra EOKA, derhal bil bildiri yayınlayarak bombanın Türkler tarafından koyulduğunu açıkladı. Ertesi günü Rum gençliği heykelin çevresinde gösteri yaparak Türkler alehinde büyük nümayişlerde bulundular. Daha sonra da, başta Makarios olmak üzere, Temsilciler Meclisi Başkanı Glatkos Klerides, İçişleri Bakanı Polikarpus Yorgocis ve ünlü EOKA'cı Nikos Sampson'un hazırladıkları planın uygulanmasına geçildi! Bu plana göre, EOKA, en etkili darbeyi Lefkoşe'de vuracak, sekiz saat içinde Lefkoşe'deki Türkleri tüm olarak yok edeceklerdi (Mütercimler 1990:90).

Bu plan 20-25 Aralık tarihleri arasında uygulandı ve Türkler yalnızca Lefkoşe'de 192 şehit 475 yaralı verdiler. Türk jetlerinin müdahalesiyle "ateşkes" sağlandı.

Görülüyor ki, Rumların amacı; Türk toplumunu mümkün olduğu kadar zayıf düşürüp, iş dayanışma ve beraberliklerini ortadan kaldırıp, sonunda Kıbrıs'taki Türk toplumunu imha etmektir.

Ulusal birliğin zayıflatılması için kullanılan propaganda silahları

Kıbrıs Türkleri üzerinde öteden beri Türk düşmanlarının yaymak istedikleri ve kamuoyuna mal etmeye çaba gösterdikleri ana propaganda malzemeleri şunlardır:

1- Kıbrıs Türk önderleri, kurtuluş savaşı liderleri ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti temsilcileri hırsızdır. Türkiye'ye satılmışlardır ve hepsi vurguncudur.

2- Kıbrıs harekatı yüzünden Kıbrıslı Türkler tükara laşmışlardır. Rum idaresi altında olsalar-

dı, daha müreffeh yaşayacaklardı.

3- Türk ordusu işgalcidir. Ada da huzuru bozmuştur. Zaten Türkiye'li göçmenleri korumak için adadadır. Türk ordusu olmasa her şey düzelecektir.

4- Türkiye'li sömürgeciler, göçmenler kabahatli, cahil, çirkindir. "Kara sakallılar" Kıbrıs'ın düzenini alt-üst etmişlerdir.

Bu ve buna benzer iddialar, hergün Kıbrıs Rum basınında ve hemen ertesinde de Kuzey Kıbrıs'taki kendisine solcu süsü vermiş hain basın tarafından tekrarlanmaktadır. Bir Kıbrıs'lı Türk'le, bir göçmen Türk arasında Türkiye'de ve tüm dünya da hergün eşine binlerce defa rastlanılan bir komşuluk anlaşmazlığı, Kıbrıs'lı-Türkiye'li çekişmesi olarak gösterilmektedir.

Burada kısaca "Kara Sakal" deyimi üzerinde de durmak istiyorum. Çünkü bu deyim bir semboldür. "Kara Sakal" Kıbrıs Kurtuluş savaşındaki Türkiye'den gönderilen subaylara takılan isimdir. Bu genç subaylar tanınmamak için sakal bırakırlar ve ekserisi de esmer olduklarından adları "Kara Sakal" olur. Bu isim saygı ve sempati duyulan bir isimdir. Daha sonra 5. kol sanki intikam almak için, bütün Türkiye'den gelenlere bu adı takmıştır. Ama bu sefer aşağılamak için.

Yüreğimize ızdırap veren bir konuya da deyinmeden geçemeyeceğim. Kıbrıs'taki istihdam politikamız tam bir budalalık abidesidir. Kıbrıs savaşından sonra Türkiye'den kanun kaçaklarından ıssız-güçsüz maceraperestlere kadar bir sürü serseri adaya akın ettiği gibi, gönderilen göçmenlerin seçimi de tam bir gaflettir. Bu gün Kıbrıs'da kürtçülük dahi varsa, vebali o günlerde mesuliyet taşıyanların boynularınadır.

Gelelim madalyonun öbür yüzüne

Madalyonun öbür yüzüne gelince...

Türkiye kamuoyunda, özellikle 1974 Kıbrıs savaşından sonra, Kıbrıs Türklerini kötülemek, Kıbrıs Türküyle, Türkiye Türk'ünün arasını açmak için yabancı kaynaklı olumsuz propagandalar şu altı başlık halinde toplanabilir.

- 1- Kıbrıslılar İngiliz tesiri altında kaldı.
- 2- Kıbrıslıların dinsizdir.
- 3- Kıbrıslılar lüks hayat yaşıyorlar.
- 4- Kıbrıslılar tembeldir.
- 5- Kıbrıslılar Türkiye'yi sömürüyorlar.
- 6- Kıbrıslılar alışveriş ederken bizi kandırıyorlar.

Kıbrıs Türkleri büyük kahramanlardır. Yalnızca milli benliklerini muhafaza etmeleri dahi bir hamaset destanıdır.

Bırakın İngilizlerin ekonomik emperyalizmini, İngilizlerin kültür emperyalizminden sağ kurtulmak hiçbir sömürge toplumunun başaramadığı bir durumdur. Eski İngiliz sömürgelelerinin çoğunda, bağımsızlığına kavuşmuş olsa-

Kıbrıs'la ilgili pek çok gerçek kamuoyundan kaçırılmaya çalışılmaktadır. Adeta yeni baştan bir Kıbrıs senaryosu yazılmaktadır. Bu senaryoda her şey istedikleri gibi yerleştirilecektir. Bu senaryonun uygulanması için tek engel vardır: Türk kamuoyu...

lar da, halâ resmi dil olarak İngilizce kullanılmaktadır. Bunun en önemli istisnası Kıbrıs Türkleridir. Kıbrıs Türkleri yalnızca bu özelliklerinden dolayı dahi tarih boyunca övgüyle anılacaktır.

Eğer bir Kıbrıs Türkü evinde, arabasında Rum müziği dinlemeye kalksa adı haine, "gavurlaşmış"a çıkar. Eğer bir Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti devlet adamı dinlenmeye ve tabak kıranları seyretmeye Fedon'a, bir Rum meyhanesine gitse, onun hakkında söylenecekleri hayal bile edemiyorum. Böyle işleri yapmak Türkiye Türklerinin imtiyazındadır.

İlginc bir teşhisimiz de, din konusuyla ilgilidir. Dindar olmak da, sanki bir kısım Türkiye Türk'ünün tekelindedir. (Onlar pek Türklüğü de kabul etmezler.) Bulgaristan Türklerini beceriksizliğimizle perişan ederiz, insanlara Türkiye'ye sığınmaktan başka çare bırakmayız, sonra da "namaz kılmıyorlar, bunlar dinsiz" diye leke çalarız.

Kıbrıs Türkleri dinsiz.

Azerbeycan Türkleri ölüm kalım savaşı veriyor, onlar zaten "bizden değil, şii..."

Laiiklik konusunu hiç açmadan sormak lazım: **Acaba Türkiye Türklerinin kaçta kaç "bunlardan" olan müslüman?..**

Diğer konuları başka bir incelememizde belirtmek üzere atlıyorum. Ancak herhalde daha değişik bir ortamda tüm bu hususları ciddi şekilde tartışıp, kendimiz hakkında teşhisimizi koymalıyız. Bir Kıbrıs'la yirmi yıldır ekonomik ve kültürel entegrasyonu sağlayamamış Türkiye için, Türk Cumhuriyetleri ile sağlıklı ilişkilere girebilmek, inşallah tehlikeli bir hayâl olmaz.

Sonuç

Bir müddetten beri bazı köşe yazarları ve özel televizyonlar, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ve yöneticileri ile ilgili Türk kamuoyundaki duyarlılığı olumsuz yönde etkilemek için sistemli bir çaba içerisine girmişlerdir.

Asil Nadir'in İngiltere'den Kıbrıs'a kaçışıyla yeni bir bahane de bulmuşlardır. Oysa Asil Nadir olayı emperyalizmin ayrı bir oyunudur. Kıbrıs'lı bir Türk'ün, bir sömürge insanının yükseleşiminin hazine sızılığıdır (Hindle 1992:233).

Türkiye ve Türkiye'lerle ilgili olarak Kıbrıs'da, Kuzey Kıbrıs ve Kıbrıs'lı Türklerle ilgili olarak Türkiye'de sistemli bir olumsuz propaganda başlatılmıştır. Bu propaganda Türk kamuoyunun Kıbrıs konusundaki duyarlılığını tör-

pülemektedir. Arkasında Yunanistan ve emperyalizm vardır.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ne sahip çıkmamız milli görevimizdir. Türklük onurumuzun da ötesinde, Türkiye'nin çıkarları açısından gereklidir.

Bizim güzel Kıbrıs'ımızı, 40 yıllık heycanımızla hep aynı çoşkuyla gözetmemiz gerekir.

Kıbrıs bizim için bir semboldür.

Yakamızı taktığımız şeref rozetidir.

Vazomuzu süsleyen çiçektir.

Kanla sulanmış gelincik bahçelerinin süsüdür.

Duygumuzla, düşüncelerimizle, maddi manevi tüm varlığımızla bize emanet edilmiştir. □

NOT : Bu yazı Nisan ayı içinde dergimize verilmiştir.

Kaynakça

ALASYA, Fikret H., **Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Tarihi**, Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi, 1987.

ALASYA, Fikret H., **Tarihte Kıbrıs**, Lefkoşe: Ulus Ofset Tesisleri, 1988.

ÇAY, Abdülhaluk, **Kıbrıs'ta Kanlı Noel**, Ankara, Sevinç Matbaası, 1968.

DARENDELİOĞLU, İlhan E., **Türkiye'de Milli-yetkilik Hareketleri**, İstanbul: Tokar Matbaası, 1968.

EREN, Nuri, "Kıbrıs Sorununun Bilinmeyen Amerika Yönü, Clinton'un Hataları", **Dünya**, 12 Nisan 1993.

HINDLE, Tim, **Asil Nadir Olayının İçyüzü Kıbrıs mı?** İstanbul: Boğaziçi Yayınları, 1992.

Milli Produktivite Merkezi, **Kuzey Kıbrıs Ekonomisinin Bugünü ve Yarını** Ankara: Öztekt Matbaası, 1988.

MÜTERCİMLER, Erol, **Kıbrıs Barış Harekatinin Bilinmeyen Yönleri**, İstanbul: Yaprak Yayınları, 1990.

SERTER, Vehbi Z., **Kıbrıs Türk Mücadele Tarihi I., II.**, Lefkoşe: Halkın Sesi Ltd., 1973.

YORGANCIOĞLU, Oğuz M., **Olayların 25. Yılında Erenköy**, Mağusa: Dörtkent Matbuacılık, 1989.